

σημερινού πολιτεύματος τῆς Κεφαλληνίας ἴδε τὰ προσημειωμένα εἰς τὸν 49 ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΕΡΟΛΙΘΩΝ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν αερολίθων εἶναι ἀκόμη δι' ἡμᾶς μυστήριον· οἱ μὲν θέλουσιν, ὅτι ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ τὰ ἡφαίστια τῆς σελήνης ἕως τῆς ἀτμοσφαίρας μας· οἱ δὲ ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τὸ οὐρανὸν διάστημα, περιπλανώμενοι ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινεῖνται μὲ μεγίστην ταχύτητα ἕνεκα τῆς ἐνεργείας τῶν πλανητῶν, καὶ πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, θάναι ὑπερισχύσῃ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐνέργειά της· καὶ ἄλλοι πάλιν λέγουσιν, ὅτι οἱ αερολίθοι εἶναι ἀποσπάσματα τῶν ὀρέων, ἀποσφενδονιζόμενα ἐκ τῶν κρατῆρων εἰς μεγάλη ὕψη καὶ καταπίπτοντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ ἐκτελέσωσι πολλὰς περὶ αὐτὴν περιστροφάς.

Ἄν καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν αερολίθων ᾖ ὡς εἴπομεν, ἀμφίβολος ἡ μᾶλλον ἀγνωστος, ἡ ὑπαρξὶς των, μ' ὅλον τοῦτο, εἶναι βεβαία καὶ ἀναντιρρήτος. Πρὸς τοῦτο δὲ σημειοῦμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1800 ἔτους παρατήρησαν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους ὀγδοήκοντα περίπου αερολίθους, τῶν ὁποίων τὴν χρονολογικὴν καταγραφὴν παραλείπομεν συντομίας χάριν.—Οἱ Σῖναι παρατήρησαν μέγιστον ἀριθμὸν αερολίθων, τῶν ὁποίων τὴν περιγραφὴν εὐρίσκουμεν εἰς τὴν χρονολογίαν των, μὲ ὅλα τὰ συνοδευόμενα τὴν πτώσιν των φαινόμενα.

Ἡ σύνθεσις τῶν αερολίθων μᾶς κάμνει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι οἱ μεμονωμένοι λίθοι, τοὺς ὁποίους ἀπαντῶμεν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους, ὡς ὁ σίδηρος τῆς Σιθαρίας καὶ λοιποὶ, ἔχοντες τὴν αὐτὴν τῶν αερολίθων χημικὴν σύνθεσιν, ἔχουσι καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν· τοιαύτην δοξασίαν ἔχουσι περὶ αὐτῶν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους εὐρίσκονται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ ΚΟΝΙΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΞΗΡΩΝ ἢ ΥΓΡΩΝ.

Πολλοὶ δοξάζουσιν, ὅτι τὰ περισσότερα ταῦτα σώματα, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἔχουσι τὴν αὐτὴν τῶν αερολίθων ἀρχὴν, ἐνίοτε μάλιστα πίπτουσι συγχρόνως μὲ τοὺς λίθους· καὶ ἐνίοτε πάλιν συνοδεύονται ἀπὸ φωτεινὰ μετέωρα. Αἱ ἀμμώδεις αὐταὶ καὶ στακτώδεις ὕλαι περιέχουσι σχεδὸν τὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εὐρίσκουμεν καὶ εἰς τοὺς αερολίθους σώματα. Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὰ ἐξῆς περὶ τῶν τοιούτων ὕλιν.

Ἐν ἔτει 472, Νοεμβρίου 6 ἢ 6, συνέβη πλησίον τοῦ Βυζαντίου μεγάλη πτώσις μέλανος κονιορτοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Προκόπιος καὶ ὁ Μάρκελλος ἀπέδωκαν εἰς τὸ Βεσούβιον· ὁ οὐρανὸς ἦτο πύρινος.

Κατὰ τὸ 743 ἐφάνη εἰς διάφορα μέρη μετέωρον καὶ κονιορτός. Κατὰ τὸ 929 εἰς τὸ Βαγδάτιον ὁ οὐρανὸς ἦτον ἐρυθροῦς, καὶ ἔπεσε κοκκίνη ἄμμος.

Κατὰ τὸ 1416 ἔπεσεν αερολίθος καὶ κόκκοι, ὁμοιάζοντες τὸ ἐξηραμμένον αἷμα.

Κατὰ τὸ 1580, Δεκεμβρίου 24, παρατήρησαν εἰς τὴν Γαλλίαν φωτεινὸν μετέωρον συνωδευμένον μὲ αἱματώδη βροχήν.

Ἐν ἔτει 1588 παρατηρήθη εἰς Ἀνοβέραν πτώσις κοκκίνης καὶ μελαίνης ὕλης, συνωδευμένη μὲ ἀστραπάς· ἡ ὕλη αὕτη ἔκαιε τὰ ξύλα ἐφ' ὧν ἔπιπτε.

Ἐν ἔτει 1637, Δεκεμβρίου 6, συνέβη μεγάλη πτώσις μέλανος κονιορτοῦ εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον καὶ εἰς τὴν Συρίαν.

Κατὰ τὸ 1781 συνέβη ἐν Σικελίᾳ πτώσις λευκοῦ κονιορτοῦ, μὴ ἡφαιστίου.

Ἐν ἔτει 1792, 27, 28, καὶ 29 Αὐγούστου, ἔβρεξε συνεχῶς ἐν Περσῷ ὕλην παρομοιάζουσαν τὴν στάχτην· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἠδύναντο ν' ἀποδώσωσιν εἰς ἐκρήξεις ἡφαιστίων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο φωτισμένος, καὶ ἤχουσιν ἐκρήξεις. Ὁ κονιορτός οὗτος ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους κεφαλαλίαν καὶ πυρετούς.

Ἐν ἔτει 1813, Νοεμβρίου 5, συνέβη πτώσις μικρῶν λίθων εἰς τὰς Ἰνδίας· παρατηρήθησαν δὲ τὰ λιθάρια ταῦτα κακαλυμμένα ἀπὸ κονιορτόν.

Ἐν ἔτει 1819, Νοεμβρίου 5, συνέβη βροχὴ κοκκίνη εἰς τὴν Ὀλλανδίαν.

Ἐν ἔτει 1825, Ἰουλίου 6, ἔπεσεν εἰς τὴν Καστιλλίαν ἄφθονος βροχὴ περίπου λιτριάων λίθων.

Ἐν ἔτει 1829, Ὀκτωβρίου 1, συνέβη εἰς τὴν Αὐρηλίαν χρωματισμένη βροχὴ, συγκειμένη ἀπὸ ὀξειδίου σιδήρου, πυρίτιν, στυπτηρίαν, τίτανον, καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ.—Φυσικὴ Ἐμ. Ψύχα.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

Τέλος ἀπὸ Σελ. 31.

ΟΤΕ ὁ Ξέρξης κατέδραμε τὴν Ἑλλάδα τὸ 480 π. Χ., λαμπρῶς ἠρίστευσαν οἱ Αἰγινῆται εἰς τὴν μεγάλην ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ἔστειλαν τριάκοντα πλοῖα ἐκτὸς ἐκείνων ὅσα ἐφύλαττον τὴν ἰδίαν αὐτῶν νῆσον, καὶ γενικῶς ὡμολογήθη ὅτι ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ὑπερέβησαν κατὰ τὴν ἀνδρείαν· τοῦτο δὲ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐξαλειφῇ ἀπ' αὐτῶν τὴν αἰσχρὰν καὶ ὄχι πάντῃ ἀδικὸν κατηγορίαν, ὅτι ἄλλοτε εἶχον προδώσειν τὸν κοινὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐμποροῦμεν νὰ θεώσωμεν τὸ τέλος τῆς μεγάλης εὐδαιμονίας των, ἥτις πιδανὸν ὅτι εἶχε διαρκέσειν ὑπὲρ τὴν μίαν ἑκατονταετηρίδα· πρέπει δὲ κατὰ συνέπειαν ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μεγάλου ἱεροῦ τοῦ Πανελληνίου Διὸς εἰς τινὰ χρόνον τῆς ἑκτῆς πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Δυνάμεθα τῶντι σχεδὸν μετὰ βεβαιότητος νὰ προσδιορίσωμεν αὐτὴν ὡς προτέραν τοῦ 563, διότι τότε ὠκοδόμησαν οἱ Αἰγινῆται ναὸν ἐν Αἰγίῳ εἰς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἑθνικοῦ Θεοῦ των, τοῦ Διὸς· μόλις δὲ ἤθελον πράξειν τοῦτο, πρὶν κτίσωσιν ἕνα εἰς τὴν πατρίδα των. Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ἐξέσπασε πάλιν ἡ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Αἰγίαν ζηλοτυπία, τέλος τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ καθυπόταξις τῆς νήσου, καὶ ἡ ἀποδιδῶν τῶν Αἰγινητῶν. Ὁλίγους μὲν αὐτῶν ἀποκατέστησεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, π. Χ. 404, ἀλλὰ ποτὲ ἡ Αἰγίνα δὲν ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτῆς ἀξιολογίτητα. Εἰς τῶν φίλων τοῦ Κικέρωνος, ὁ Σουλπίκιος, παρηγορῶν τὸν περικλεῆ ῥήτορα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρὸς του, καὶ δεικνύων τῆς τύχης τὰς δεινὰς περιπετείας, ἀναφέρει τὴν Αἰγίαν ὡς παράδειγμα πεπτωκυίας μεγαλειότητος.

Ὁ περιβόητος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διὸς, τὰ λείψανα τοῦ ὁποίου παριστάνει, ὡς φαίνονται ἀπὸ μακρόθεν, ἡ ἐν σελίδι 33 εἰκονογραφία μας, ἵσταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου μετρίου ὕψους, ὅστις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὀνομάζετο Πανελλήνιον. Ἀπέχει δὲ τρεῖς ἢ τέσσα-

ρας ὥρας τῆς πόλεως, καὶ εἶναι ἀναντιρρήτως εἰς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιοτάτων ναῶν. Ἀκέραιος ὢν, συνίστατο ἀπὸ τριάκοντα ἐξ μεγάλους κίονας τῆς Δωρικῆς τάξεως καὶ δέκα μικροτέρους. Τὸ 1806 ἔμεινον ἀκέραιοι εἰκοσιπέντε κίονες· τὸ δὲ 1829 μόνον εἰκοσιτρεῖς. Ἡ θέσις εἶναι ἀρίστη· ὁ Σαρωνικὸς κόλπος, ἡ Σαλαμὶς καὶ τινες τῶν μακρυνωτέρων νήσων, ἡ πεδιάς τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῶν περὶ αὐτῆς λόφων, ὁ Ὑμηττός, ὁ Πεντελικός, ὁ Πάρνηξ, καὶ ὁ Κιθαιρὼν, μέρος τοῦ πεδίου τῶν Μεγάρων, τὸ ὅρος Γεράνιον, καὶ ὁ Κορινθιακὸς ἱσθμὸς, ἐξαπλοῦνται ὅλα ἐνώπιον τοῦ θαλάσσης· διὰ δὲ τῆς βοήθειας μικροῦ τηλεσκοπίου τὰ διάφορα μέρη τῶν Ἀθηνῶν, ἕως καὶ οἱ ἐπὶ τῆς πεδιάδος κίονες καὶ ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει Παρθενών, εὐκόλως διακρίνονται.

Ἐκτὸς τοῦ Πανελληνίου σώζονται εἰς τὴν Αἰγίνα, ὡς καὶ πρότερον εἶπομεν, δύο κίονες ἀγνώστου ναοῦ, καὶ ἄλλα τινὰ ὅχι σημαντικὰ ἐρείπια, πλησίον τῆς σημερινῆς πόλεως, ἧτις κεῖται ὅπου καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνική. Πρότερον κατώκουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον οἱ Αἰγινῆται εἰς πόλιν κτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἐπὶ τινος λόφου εἰς τὸ ἐνδότερον· ἀλλ' αὕτη εἶναι τὴν σήμερον ἐξ ὀλοκλήρου παρητημένη.

Ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐχρησίμωσεν ἡ Αἰγίνα ὡς ἄσυλον εἰς πολλοὺς πρόσφυγας Ἑλλήνας, καὶ πρὸς καιρὸν ὑπῆρξε καθέδρα τοῦ κυβερνήτου Καποδίστρια. Οὗτος ἐθεμελίωσεν ἐπ' αὐτῆς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον, καὶ συνέστησεν Ἑλληνικὴν σχολὴν· ἀλλ' ἀμφότερα ταῦτα πρὸ πολλοῦ σχεδὸν κατηργήθησαν.

ΥΠΕΡΒΟΑΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ.

(Τὸ λ. εἰς τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν σημαίνει Λίτρας Στερλίνας· ἡ δὲ Λίτρα Στερλίνα ἰσχυοῦται μὲ 110 Τουρκικὰ γρόσια.)

Ὁ Κράσσεος εἶχε κτηματικὴν περιουσίαν ἴσην μὲ 1,614,583 λίτρας στερλίνας, ἐκτὸς τῆς μεγάλης ποσότητος τῶν χρημάτων καὶ δούλων, καὶ τῆς κινήτης περιουσίας, λογιζομένων εἰς ἴσην ποσότητα· αὐτὸς ἐσυνεβίβη νὰ λέγῃ, ὅτι πολίτης, ὅστις δὲν εἶχε κατάστασιν νὰ βασιλεύῃ ἕνα στρατὸν ἢ ἕνα λεγεῶνα, δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦ πλουσίου. Ὁ φιλόσοφος Σένεκας εἶχε 2,421,875 λ. τόσας δὲ εἶχε καὶ Πάλλας, ὁ ἀπελεύθερος τοῦ Κλαυδίου. Λέντουλος δὲ μάντις εἶχε 3,229,167 λ. Ὁ Κ. Καικίλιος Κλαύδιος Ἰσίδωρος, μοιωνότι εἶχεν ἀπολέσειν ἐν καλὸν μέρος τῆς περιουσίας του εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ἐκληροδότησε 4116 δούλους, 3600 ζεύγη βοῶν, 257,000 ἄλλων βοσκημάτων· καὶ εἰς μετρητὰ, 484,275 λ.

Ὁ Αὐγούστος ἔλαβεν ἀπὸ τὰς διαθήκας τῶν φίλων του 32,291,667 λ. Ὁ Τιβέριος ἀποθανὼν ἀφῆκε 21,796,875 λ., τὰς ὁποίας κατεδάμνησεν ὁ Καλιγούλας εἰς ὀλιγώτερον τῶν δώδεκα μηνῶν. Ὁ Οὐεσπασιανὸς, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ἐξετίμησεν ὅλα τὰ ἐξοδα τοῦ κράτους του εἰς 322,916,667 λ. Τὰ χρέη τοῦ Μιλωνος ἀνέβαινον εἰς 565,104 λ.

Ὁ Καίσαρ, πρὶν λάβῃ καμμίαν δημόσιον θέσιν, ἐχρεώσκει 1300 τάλαντα, ἢ 251,875 λ. Ἀφ' οὗ δὲ διωρίσθη στρατηγὸς τῆς Ἰσπανίας, εἶπε, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ρώμης, ὅτι τοῦ ἔλειπον 2,018,229 λ. ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε. Ὅτε πρῶτον ἐμ-βῆκεν εἰς τὴν Ρώμην καταρχὰς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἐπῆρεν

ἀπὸ τὸ ταμεῖον 1,095,979 λ., ἔφερε δ' εἰς αὐτὸ, πρὸς τὰ τέλη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὑπὲρ τὰ 4,843,750 λ. Λέγεται ὅτι ἠγόρασε τὴν φίλιαν τοῦ Κουρίωνος διὰ 484,373 λ., τὴν δὲ τοῦ Α. Παύλου διὰ 1500 τάλαντων, ἧτοι περίπου 279,500 λ.

Εἰς τὰς Ἰδας τοῦ Μαρτίου, ὅποτε ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἐδόλοφονήθη, ἐχρεώσκει ὁ Ἀντώνιος 322,917 λ., τὰς ὁποίας ἐξεπλήρωσε πρὸ τῶν Καλενδῶν τοῦ Ἀπριλίου· κατεσπατάλευσε δὲ καὶ ἀπὸ τὰ δημόσια χρήματα 5,651,042 λ. Ὁ Ἀπίκιος ἐδαπάνησεν εἰς τὰς ἀσωτείας του 484,375 λ. Ἐξετάσας δὲ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων του, καὶ εὐρὼν ὅτι δὲν τοῦ ἔμεινεν εἰμὴ ἐν ὑπολοίπων 80,729 λ., ἐφαρμακώθη, νομίσας ὅτι ἡ ποσότης αὕτη δὲν ἐξήρκει πρὸς διατήρησίν του.

Κατὰ τὸν Πλίνιον ἡ σύγχρονος αὐτοῦ Λολλία Παυλίνα ἐφόρει λίθους πολυτίμους τῆς ἀξίας 32,292 λ., ἢ, ὡς ἄλλοι ἀναγινώσκουν τὸ χωρίον, 322,917 λ. Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἐχάρισεν εἰς τὴν Σεργιλίαν, μητέρα τοῦ Μ. Βρούτου, μαργαρίτην ἀξίζοντα 48,417 λ. Ἡ Κλεοπάτρα, μετὰ τοῦ Ἀντωνίου συμποσιάζουσα, κατέπιε μαργαρίτην εἰς ὅσος ἀναλελυμένη, τῆς ἀξίας 80,729 λ. Ὁ δὲ Κλώδιος, υἱὸς Αἰσώπου τοῦ τραγικοῦ, κατέπιεν ἕνα ἐκτιμώμενον 8072 λ.

Δι' ἐν δειπνὸν ἐξώδεσεν ὁ Καλιγούλας 80,729 λ. Ὁ δὲ Ἡλιόγαβλος δι' ἐν ὁμοίον 24,218 λ.

Τὸ ἰχθυοτροφεῖον τοῦ Λουκούλλου ἐπωλήθη 32,291 λ. Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴκου του ἐδαπάνησεν ὁ Κλώδιος 119,479 λ. Ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκία τοῦ Μ. Σκαύρου ἐπυρπολήθη, καὶ ἡ ζημία του ἐλογαριάσθη 807,292 λ. Ἀπειρα πρέπει νὰ ἐξωδεύθησαν διὰ τὸν χρυσὸν οἶκον τοῦ Νέρωνος, ἐπειδὴ ὁ Ὁθων, διὰ νὰ τελειώσῃ ἐν μέρος αὐτοῦ, ἐδαπάνησε 403,645 λ.

ΤΟΝ ἐφεξῆς πίνακα, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται πόσον ἡῤῥησεν ἡ μακροβιότης τῶν κατοίκων εἰς πολλὰς τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Εὐρώπης, λαμβάνομεν ἐκ τοῦ Νέου Φιλοσοφικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Ἐδιμβούργου.

Εἰς	Ἐν ἔτει	Ἀπέθανον.	Ἐν ἔτει	Ἀπέθανον.
Παρισίους . . .	1650	1 εἰς 25,	1829	1 εἰς 32
Λονδῶν . . .	1690	1 εἰς 24,	1828	1 εἰς 55
Βερολῖνον . . .	1755	1 εἰς 28,	1827	1 εἰς 34
Γενεύαν . . .	1560	1 εἰς 18,	1821	1 εἰς 43
Βιένναν . . .	1750	1 εἰς 20,	1829	1 εἰς 25
Ρώμην . . .	1771	1 εἰς 21,	1828	1 εἰς 31
Ἀμστελὸδαμον .	1770	1 εἰς 25,	1829	1 εἰς 29
Κανταβριγάν .	1811	1 εἰς 41,	1821	1 εἰς 58
Μαγχεστρίαν .	1757	1 εἰς 25,	1821	1 εἰς 58
Λισέρπαλον . .	1773	1 εἰς 27,	1821	1 εἰς 41
Πετρούπολιν . .	1768	1 εἰς 28,	1828	1 εἰς 48
Στοκχόλμην . .	1763	1 εἰς 19,	1827	1 εἰς 26

Ἡ ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ μεγάλως βοηθεῖ τὴν ταχεῖαν ἐκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων. Γεννᾷ ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους πραγματευόμεθα, ἐμποδίζει τοὺς κόπους τῶν πολλῶν ἐρευνῶν, καὶ τελειώνει τὰ πράγματα μὲ ὀλίγα λόγια.

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ παρόντος Ἀριθμοῦ, τὸ ἐπιγραφόμενον Δεισιδαιμονία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὠνομάσαμεν τὴν θυγατέρα τῆς Δήμητρος μὲ τὸ Λατινικὸν αὐτῆς ὄνομα, Προσερπίνην· ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ μὲ τὸ Ἑλληνικὸν, Περσεφόνη.